

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **H. O.**, narozený dne X, státní příslušník Tuniské republiky
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2026, č. j. KRPU-58862-24/ČJ-2026-040022-DB-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2026, č. j. KRPU-58862-24/ČJ-2026-040022-DB-ZZC, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, jímž je

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), přičemž mu současně byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění 30 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě především namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro zajištění, žalovaná neprovedla řádné individuální posouzení případu, neprokázala existenci vážného nebezpečí útěku ani nezkoumala možnost využití mírnějších opatření.
3. Existence rizika útěku nebyla podle žalobce prokázána. Žalovaná se podle něj omezila jen na obecná tvrzení, aniž by uvedla konkrétní okolnosti, které podle ní riziko útěku zakládají. Trval na tom, že jako osoba, která sama aktivně vyhledala kontakt se žalovanou za účelem legalizace svého pobytu, nemůže být považován za osobu, která se hodlá správním orgánům vyhýbat. Označil za zjevné, že má na území České republiky silné vazby, protože jeho družka je státní příslušnice České republiky. Namítl, že tyto zásadní skutečnosti žalovaná nevyhodnotila a zatížila tím napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
4. Žalobce konstatoval, že žalovaná jeho zajištění odůvodnila jen tím, že žalobce neoprávněně pobýval na území České republiky a že v minulosti požádal o mezinárodní ochranu na území Spolkové republiky Německo. Takové odůvodnění podle žalobce odporuje judikatuře Soudního dvora Evropské unie, který v rozsudku ve věci C-528/15 *Al Chodor* vyslovil, že vážné nebezpečí útěku nelze dovozovat z obecné situace žalobce, nýbrž musí být posuzováno vždy individuálně. S odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-601/15 PPU *J.N.* zdůraznil, že zajištění, coby zásah do práva na osobní svobodu, je přípustné jen pokud nelze užít mírnější opatření.
5. Za zásadní označil žalobce skutečnost, že azylové řízení ve Spolkové republice Německo již bylo ukončeno, což žalovaná nijak nehodnotila. Zdůraznil, že ani existence dřívější žádosti o mezinárodní ochranu nemůže sama o sobě zakládat důvod zajištění, pokud již bylo řízení o této žádosti ukončeno.
6. Žalobce dále namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce je posouzení přiměřenosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí, coby obecné a schématické, nedostálo požadavkům judikatury, zejména rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci C-18/16 *K.*, podle kterého musí být zásah do osobní svobody vždy odůvodněn s ohledem na individuální okolnosti případu. Žalobce se domníval, že jeho zajištění představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie.

Vyjádření žalované k žalobě

7. K výzvě soudu žalovaná předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž shrnula dosavadní průběh řízení a trvala na tom, že postupovala v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě jej odůvodnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

8. Žalovaná uvedla, že vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců posuzovala na stranách 13 a 14 napadeného rozhodnutí, přičemž vycházela z výpovědi žalobce i jeho družky. Podotkla, že žalobce zcela jednoznačně prohlásil, že se do Spolkové republiky Německo vrátit nechce. Připomněla, že žalobce již v minulosti nerespektoval své povinnosti, konkrétně nesetřval na území Spolkové republiky Německo do rozhodnutí o mezinárodní ochraně ani se nedostavil do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu. To podle žalované oslabilo jeho důvěryhodnost. Dodala, že ubytování měl žalobce zajištěné jen na dobu určitou, a sice do 31. 3. 2026.
9. Dále žalovaná uvedla, že se na stranách 11 až 12 napadeného rozhodnutí zabývala využitím zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, avšak dospěla k závěru, že tato opatření v žalobcově individuálním případě využít nelze. Přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života pak byla podle žalované podrobně hodnocena na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na zcela individuální okolnosti žalobcova případu.
10. Žalovaná konstatovala, že ani skutečnost, že řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu již bylo ve Spolkové republice Německo ukončeno, neznamená, že tento stát není odpovědný za oprávněnost žalobcova pobytu a jeho eventuální vycestování z území členských států v souladu s nařízením č. 604/2013.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalobce dne 23. 3. 2026 dostavil k žalované za účelem legalizace pobytu na území České republiky z důvodu, že zde má družku, státní příslušnici České republiky. Lustraci v systémech žalovaná zjistila, že žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky, avšak od 20. 2. 2026 do 28. 2. 2026 byl přihlášen k pobytu na adrese v Litvínově. V systému EUODAC bylo zjištěno, že žalobce žádal o azyl ve Spolkové republice Německo. Žalovaná nejprve vyslechla žalobcovu Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

družku, následně podal vysvětlení i žalobce. Žalovaná si opatřila informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 12. 2025, popisující azylový systém ve Spolkové republice Německo, a na základě opatřených podkladů vydala dne 24. 3. 2026 napadené rozhodnutí. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, následně žalované sdělilo, že bylo zahájeno řízení podle nařízení č. 604/2013 a byly odeslány žádosti o přijetí žalobce zpět do Spolkové republiky Německo.

15. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
16. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
17. Čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
18. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013 platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člácích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
19. Podle čl. 24 odst. 4 nařízení č. 604/2013 platí, že pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.
20. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

21. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
22. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
23. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „*z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaná v řešené věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč vydala rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem předání. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v řešené věci nenastala. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže.
24. Soud se předně zabýval žalobcovou námitkou, že žalovaná neprokázala existenci vážného nebezpečí jeho útěku ani nezkoumala možnost využití mírnějších prostředků než zajištění. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Soud konstatuje, že sám žalobce při podání vysvětlení připustil, že na území České republiky přicestoval vědomě v rozporu s právními předpisy ze Spolkové republiky Německo, a že v minulosti cestoval bez pobytového oprávnění ze Španělska do Francie a následně mezi Francií a Německem. Přestože ve Spolkové republice Německo požádal o mezinárodní ochranu, nedostavil se do přijímacího střediska a odcestoval do České republiky. Soud zohlednil žalobcovo tvrzení, že pokud sám vyhledal žalovanou, lze předpokládat že s ní bude spolupracovat a jeho útěk tedy nehrozí. K tomu soud konstatuje, že žalobce vyhledal žalovanou za situace, kdy měl naději v legalizaci svého pobytu na území České republiky. Lze však důvodně pochybovat, zda by s žalovanou spolupracoval i na svém předání do Spolkové republiky Německo, kam se žalobce podle vlastních slov vrátit nechce. Žalobcovo tvrzení, že nemá důvod se skrývat či jinak vyhýbat správním orgánům České republiky, proto soud nevnímá jako věrohodné. Ani vazby, které by žalobce poutaly k území České republiky, se soudu nejeví tak silné, jak on sám udává. Při výpovědi žalobce a jeho družky totiž vyvstaly zásadní rozpory, které žalovaná popsala na stranách 8 až 9 napadeného rozhodnutí, pro které také soud pochybuje o trvalosti a hloubce jejich vztahu. S ohledem na výše uvedené se soud plně ztotožnil se závěrem žalované, podle níž u žalobce vážné nebezpečí jeho útěku existuje.

25. Žalobce se mýlí, pokud uvádí, že v jeho případě vedla k zajištění pouhá skutečnost, že pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. K jeho zajištění totiž vedl zejména jeho dřívější postoj k azylovému řízení ve Spolkové republice Německo. Soud považuje postup žalované za zákonný. Podle názoru soudu jednání žalobce, který již v minulosti nerespektoval předpisy o pohybu po zemích Evropské unie a nespolupracoval s německými orgány, neskýtalo žádnou záruku, že by z jeho strany nedošlo k dalšímu porušení zákonem nebo správními orgány uložených povinností.
26. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Tento názor vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, ve kterém uvedl: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince“.*
27. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaná zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců aplikovat nemohla. S ohledem na výše nastíněnou historii žalobcova pobytu na území členských států existovala důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření bylo ohroženo jeho eventuální předání do Spolkové republiky Německo. Žalobce již v minulosti projevil neochotu plnit základní povinnosti plynoucí z jeho statusu žadatele o azyl ve Spolkové republice Německo, kde nespolupracoval s tamními orgány a v rozporu s právními předpisy opustil území ještě před rozhodnutím o jeho žádosti. Před žalovanou přitom deklaroval, že se do Spolkové republiky Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Německo vracet nechce. Ve správním řízení dále vyplynulo, že jeho nájem končí 31. 3. 2026 a nebylo zřejmé, na které adrese se hodlá nadále zdržovat.

28. Pro úplnost soud dodává, že z výsledků žalobce a jeho družky vyplynulo, že si žalobce nemůže obstarat ani adekvátní finanční prostředky pro účely finanční záruky ve smyslu § 123c zákona o pobytu cizinců, což žalovaná připomněla v odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že se žalovaná otázkou uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování ve vztahu k žalobci řádně zabývala na stranách 11 až 13 napadeného rozhodnutí a zcela správně dospěla k závěru, že nelze účinně užít jiná mírnější donucovací opatření. Námitku tedy soud shledal jako nedůvodnou.
29. Soud se dále zabýval žalobní námitkou, že se žalovaná otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývala toliko obecně. Ze správního spisu plyne, že žalovaná při hodnocení přiměřenosti vycházela zejména z výsledků žalobce a jeho družky. Při nich se dotazovala na konkrétní aspekty společného soužití, a na základě odpovědí hodnotila délku trvání vztahu i jeho intenzitu. Žalovaná odůvodnila, proč zjištěné okolnosti (zejména krátké trvání společného bydlení) neumožňují uzavřít, že jde o vztah trvalý. Žalovaná poukázala také na vnitřní nekonzistenci obou výpovědí a na zcela konkrétní rozpory mezi tvrzeními žalobce na straně jedné a jeho družky na straně druhé, zejména v oblasti praktického chodu domácnosti, pracovního režimu a dopravy, kontaktů s rodiči družky a přespávání u nich, okolností seznámení a navazujících setkání. Tyto nesoulady podle názoru soudu zásadně oslabily žalobcovo tvrzení o společném soužití. Soud se proto s hodnocením žalované ztotožnil.
30. Za této situace soud uzavírá, že závěry žalované nejsou obecné ani paušalizující, naopak se opírají o konkrétní podklady a argumentaci vztahující se k projednávanému případu. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil námitku žalobce, že v daném případě šlo o nedostatečně individualizované rozhodování, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaná vycházela ze specifických okolností žalobcova případu.
31. Soud se nakonec k žalobní námitce zabýval otázkou, zda by mohlo na zákonnosti zajištění cokoli změnit, pokud by řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo již bylo ukončeno. Soud vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou, neboť čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013 stanovuje, že „členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a [...] která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu“. Soud konstatuje, že i kdyby byla žalobcova žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dříve zamítnuta, postup žalované by byl stále souladný s nařízením č. 604/2013, konkrétně jeho čl. 24 odst. 4. Ani námitka, že řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo již bylo ukončeno, proto není důvodná.
32. Žalobce dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění namítal, že žalovaná porušila čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie. Takové obecné námitky nemají kvalitu žalobního bodu, neboť každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení nebo závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů, které údajně žalovaný porušil, bez jakékoli specifikace.

33. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 21. dubna 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.